

[Grethe Philip.]

ordentlig vigtigt led i hele sikkerheden for, at vi byder vore gamle tilstrækkelig gode kår.

I lovforslagets § 4, stk. 2, siges det, at kommunalbestyrelsen i en kommune, i hvilken der ligger et privat plejehjem, med hvilket kommunen har indgået overenskomst, har ansvaret for tilsynet med hjemmet, og at dette tilsyn skal udøves af et tilsynsråd. Jeg skal ikke nægte, at jeg måske nok her har visse betænkeligheder med hensyn til, om dette tilsyn nu bliver godt nok. Vil kommunalbestyrelserne i de små kommuner ikke, når det kommer til stykket, kvie sig ved at gribe ind over for et plejehjem, hvis forstander man omgås eller måske har som kunde? Burde vi derfor ikke overveje at lægge tilsynet lidt højere op, f. eks. til amtet, muligvis til et amtsudvalg, hvori også amtsrevalideringsudvalget bliver repræsenteret? Og hvilket tilsyn vil der blive ført med de små private hjem, der måske modtager nogle få patienter fra forskellige kommuner? Har man sat grænsen lavt nok med kravet om overenskomst og dermed tilsyn med plejehjem, der fra én eller flere kommuner modtager i alt mindst 8 patienter?

Ifølge lovforslaget tilsigter man øjensynlig at gå over til, at de lidt større private plejehjem skal drives som selvejende institutioner. Jeg tror, jeg står i modsætning til flere af de foregående ærede ordførere, når jeg mener, at det vil være en god udvikling. Jeg vil gerne understrege, at jeg føler mig overbevist om, at der netop inden for dette sociale område er brug for det private initiativ både til oprettelse og til drift af plejehjem. Der ligger noget meget værdifuldt i, at en kreds af socialt interesserede mennesker står bag disse hjem, og vi har mange fortræffelige private plejehjem, men private plejehjem bør efter min mening være selvejende institutioner; de egner sig, så vidt jeg kan se, ikke til at blive drevet som en økonomisk privat forretning, om jeg så må sige, på profitbasis. Jeg tvivler ikke om, at der findes gode, helt privat drevne hjem, men jeg er bange for, at der er en fare for misbrug, og denne fare vil ikke blive mindre, efterhånden som kommunerne måske bliver villige til at betale noget højere plejebidrag. Jeg er særlig betænkelig ved

de private plejehjem, hvor ejeren bor uden for hjemmet. Jeg har set et eksempel på et sådant hjem, hvor forholdene var om ikke katastrofale så dog ringe. Hele miljøet virkede gråt og trøstesløst. Jeg gentager derfor: er de tilsynsregler, som nu er udformet, tilstrækkelige?

Må jeg i denne forbindelse tilføje, at selv hvor det egentlige tilsyn med plejehjemmene måske bliver ret beskedent, kunne meget nås, hvis kommunerne, når de anbragte deres gamle uden for kommunen, stadig ville stå i kontakt med dem f.eks. ved besøg. Som det er nu, har jeg indtryk af, at en gammel anbragt uden for sin kommune kan være ganske isoleret, forladt af gud og hvermand uden for plejehjemmet.

Jeg vil gerne kort berøre endnu et par punkter.

Det er godt, at der skaffes plejehjem, men vi må også have personale, og en del af dette personale må være gjort særlig kvalificeret til det arbejde, der skal udføres. Det ledende plejehjems personale, som står midt i et krævende og ofte opslidende arbejde for gamle, belastes hårdt i øjeblikket af personalemangel. Jeg vil bede den højtærede minister oplyse, hvor langt man er fremme med rent konkrete planer til løsning af personale- og uddannelsesproblemet. Det er stort nu, og det vil trænge sig endnu stærkere på i fremtiden, bl. a. fordi hjemmehjælperordningen vil bidrage til, at kun de aller dårligste kommer på plejehjem.

Lovforslaget indeholder værdifulde bestemmelser om støtte til dækning af særlige udgifter til medhjælp til yngre invalider, der bor i særlige for invalider indrettede kollektivhuse. Jeg tror, det vil være en god hjælp med disse invalidkollektivhuse, der nu skyder op rundt omkring i landet. Men vi har også brug for flere egentlige plejehjem for yngre invalider, indrettet efter deres særlige behov.

Vanføreforeningen afgav i maj 1962 en rapport angående en undersøgelse blandt vanføre. Jeg skal blot referere to ting, der særlig slog mig ved gennemlæsningen. Den ene var personalemangelen, der fører til meget strenge restriktioner i de invalides bevægelsesfrihed. Der nævnes f.eks. et hjem, hvor en invalid må lægges i seng kl. 18³⁰,